

MARIE LU

PERGALĖ

PERGALÈ

Versta iš:
Marie Lu
CHAMPION
G. P. Putnam's Sons, New York, 2013

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama
Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos
Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

© Tekstas, Xiwei Lu, 2013

© Viršelio iliustracija, *pixabay.com*

Pirmą kartą 2013 metais anglų kalba Jungtinėse Amerikos Valstijose
pavadinimu *Champion* išleido *G. P. Putnam's Sons*,
kuris yra *Penguin Young Readers Group* padalinys,
The Penguin Group dalis.

Išleista susitarus su *Andrew Nurnberg Baltics*.

Visos teisės saugomos. Nei ši knyga, nei kuri nors jos dalis negali būti
atkuriamas, perduodamas ar įkeliama į informacijos paieškos sistemas
jokia forma ir jokiais būdais – nei grafinėmis, nei elektroninėmis ar
mechaninėmis priemonėmis. Ji negali būti kopijuojama ar įrašoma be
raštinio leidėjo sutikimo.

© Vertimas į lietuvių kalbą, Viktorija Uzėlaitė, 2018

© Leidykla „Niekas rimto“, 2018

ISBN 978-609-441-516-6

MARIE LU

PERGALĖ

Iš anglų kalbos vertė Viktorija Uzėlaitė

Vilnius
2018

Skiriu savo skaitytojams

RUSIJA

MONGOLIJA

KINIJA

**Haičengas
(Jūros miestai)**

**VIDURINIAI
RYTAI**

INDIJA

**SUVIENYTOSIOS
AFRIKOS
TAUTOS**

**VAKARŲ
AUSTRALIJA**

**RYTŲ
AUSTRALIJA**

**SAN FRANSISKAS,
KALIFORNIJA**

AMERIKOS RESPUBLIKA

GYVENTOJŲ SKAIČIUS 24 646 320

DĒJUS

IŠ VISŲ MASKUOČIŲ ŠI MAN TURBŪT LABIAUSIAI PATIKO.

Tamsiai raudoni plaukai, nė kiek nepanašūs į įprastus šviesiai geltonus, buvo nukirpti žemėliau pečių ir surišti į uodegą. Žali kontaktiniai lęšiai mėlynose akyse atrodė natūraliai. Susiglamžę marškiniai buvo pušiau sukišti į kelnes, sidabrinės sagutės žvilgėjo tamsoje, ant marškinių vilkėjau lengvą kareivišką švarką, mūvėjau juodas kelnes, avėjau aulinius batus plieninėmis nosimis, o kaklą, smakrą ir burną buvau apsimuturavęs storu pilku šaliku. Ant kaktos buvau užsitempęs tamsią kareivišką kepurę, o kairę veido pusę slėpė nupiešta raudona tatuiruotė, dėl kurios buvau visiškai nepanašus į save. Be viso to, turėjau jau įprastus ausinę ir mikrofoną. To reikalavo Respublika.

Daugumoje kitų miestų su tokia didžiule tatuiruote turbūt būčiau dar labiau traukęs žvilgsnius – ji toli gražu nebuvo subtili. Bet čia, San Fransiske, puikiai susilieju su minia. Pirma, ką pastebėjau prieš aštuonis mėnesius su Idenu persikraustęs į San Fransiską, ir buvo ši vietinė mada: jauni žmonės ant veidų piešėsi juodas ir raudonas tatuiruotes, kai kurie mažas ir veik nepastebimas, pavyzdžiui, Respublikos herbą ant smilkinio, kiti per visą veidą nubrėždavo Respublikos kontūrus ar panašiai. Nebuvau toks didelis Respublikos gerbėjas, kad puoščiausi veidą jos simbolika – tegu tai daro Džunė. Aš pasirinkau nepolitinę tatuiruotę – stilizuotą liepsną. Bus gerai.

Šiąnakt užpuolė nemiga, tad vieni vieną vaikštinėjau po Marinose sektorių. Kiek mačiau, jis atitiko Los Andželo Ežero sektorių, tik buvo kalvotėsnis. Naktis buvo vėsi ir gana tyki, nuo įlankos pučiantis vėjelis nešė dulksną. Siauros duobėtos gatvės blizgėjo nuo drėgmės,

palei jas stūksantys namai – dauguma tokie aukšti, kad smigo į žemai plaukiančius debesis, – buvo įvairių stilių, išblukusių raudonos, auksinės ir juodos spalvų, jų šonai sutvirtinti didžiuliais plieniniais strypais, saugančiais nuo žemės drebėjimų, kurie kas pora mėnesių persirisdavo per miestą. Kas antrame kvartale stovėjo penkiaaukščio ar šešiaaukščio namo dydžio švieslentės, kaip įprasta, beriančios Respublikos naujienas. Sūrsvas jūros kvapas maišėsi su aitriais fabrikų dūmais, tvyrojo vos juntamas keptos žuvies aromatas. Kartais pasukęs už kampo atsidurdavau prie pat vandens, net batai sušlapdavo. Šlaitas čia leidosi tiesiai į įlanką, iš vandens iki pat horizonto styrojo šimtai užlietų namų. Kaskart pažvelgęs į įlanką pamatydavau apgriuvusį Aukso Vartų tiltą, kadai kadės jungusį du krantus. Retsykiais pro šalį praeidavo žmonių pulkelis, bet dauguma miestiečių miegojo. Skersgatvius apšvietė pavieniai laužai, sektorių gyventojų susibūrimo vietos. Išties šis rajonas mažai kuo skyrėsi nuo Ežero.

Na, *kai kuo* gal ir skyrėsi. Tolumoje stūksantis San Fransisko Egzaminų stadionas buvo tuščias ir tamsus. Vargšų sektoriuose vaikštinėjo mažiau gatvės policininkų. Ir grafičiai buvo kitokie. Pažvelgęs į naujausius grafičius gali daugmaž nuspėti, ką mąsto žmonės. Pastaruoju metu dauguma mano matytų užrašų *palaike* naująjį Respublikos elektorių. „Jis mūsų viltis“ – buvo pakeverzota ant vieno namo sienos. Kitur galėjai perskaityti: „Elektorius išves mus iš tamsos.“ Mano manymu, to tikėtis pernelyg optimistiška, bet, ko gero, tai palankūs ženklai. Vadinasi, Andenas *kazką* daro gerai. Ir vis dėlto... Kur ne kur užrašai skelbė: „Elektorius yra apgavikas“, „Mums plaunamos smegenys“ arba „Mūsų pažįstamas Dėjus mirė“.

Nežinojau, ką apie tai galvoti. Kartais atrodydavo, kad žmonių pasitikėjimas Andenu kabo ant plauko... o tas plaukas esu *aš*. Be to,

optimistiškieji grafičiai galėjo būti klastotė, teptelėta valstybės parei-
gūnų. Kodėl gi ne?

Respublika nenuspėjama.

Mudu su Idenu, žinoma, gavome būstą turtuoliams priklausančiame
Ramybės sektoriuje, kur gyvenome su mums paskirta globėja Liuse. Juk
Respublika turėjo rūpintis savo septyniolikmečiu ieškomiausiu nusikal-
tėliu, virtusiu tautos didvyriu, ar ne? Prisimenu, kaip Liusė – griežta,
apkūni penkiasdešimt dvejų metų dama, vilkinti Respublikos spalvų
drabužius, – išdygo prie mūsų durų Denveryje.

– Respublika mane paskyrė rūpintis jumis, berniukai, – pareiškė ji.
Jos akys iškart užkliuvo už Ideno. – Ypač mažuoju.

Kurį laiką į ją žvelgiau labai įtariai. Šiauriausi kaip įmanydamas.
Du mėnesius neišleidau Ideno iš akių. Mudu kartu valgėme, kartu
miegojome, *niekada* nepalikdavau jo vieno. Netgi lydėdavau jį į tualetą
ir stovėdavau prie durų, tarsi Respublikos kareiviai jį kaip nors galėtų
ištraukti pro ventiliacijos angą, nugabenti į laboratoriją ir prijungti prie
aparaturės.

– Idenui tavęs nereikia, – režiau Liusei. – Jis turi *mane*. Aš juo pasi-
rūpinsiu.

Tačiau po dviejų mėnesių mano sveikata ėmė šlubuoti. Kartais jaus-
davausi gerai, o kartais klaikus galvos skausmas paguldydavo į lovą.
Tomis bjauriomis dienomis Liusė perimdavo valdžią į savo rankas. Kelis
kartus aprėkėme vienas kitą, bet galiausiai nusistovėjo tvarka. Taip, ji
kepė išties gardžius mėsos pyragus. O kai persikraustėme į Fransiską,
atvyko kartu su mumis. Ji vedžiojo Ideną. Rūpinosi, kad gerčiau vaistus.

Pavargęs pėdinti supratau, kad išėjau iš Marinos ir atsidūriau tur-
tingesniame rajone. Sustojau prie klubo, virš kurio durų metalinėje

plokštėje buvo išraižyta: „OBSIDIANO RŪMAI“. Klestelėjau ant suolo palei sieną, rankomis atsirėmiau į kelius, nuo muzikos virpėjo žemė. Per kelnių medžiagą jčiau, kad metalinė koja šalta kaip ledas. Ant sienos prieš mane raudonais dažais buvo išpurkšta: „Dėjus – išdavikas“. Atsidusau, išsitraukiau iš kišenės sidabrinę dėžutę ir išsiėmiau ilgą cigaretę. Pirštu perbraukiau užrašą per visą jos ilgį: „SAN FRANSISKO CENTRINĖ LIGONINĖ“. Cigaretės pagal receptą. Išrašytos gydytojo. Drebančiais pirštais pakėliau ją prie lūpų ir prisidegiau. Užsimerkiau. Įtraukiau dūmą. Pamažu panirau į melsvą debesį ir ėmiau laukti, kada apims malonus svaigulys.

Šįvakar to nereikėjo ilgai laukti. Netrukus pastovus bukas galvos skausmas atlėgo, mane supantis pasaulis apsimiglojo – ir ne tik dėl lietaus. Šalia manęs sėdėjo mergina. Tesė.

Ji nusišypsojo, šypsena buvo gerai pažįstama iš anų laikų Ežero gatvėse.

– Kas nauja švieslentėse? – paklausė ji, rodydama į ekraną kitapus gatvės.

Iškvėpiau melsvą dūmą ir tingiai pakraipiau galvą.

– Nieko. Na taip, pora eilučių buvo skirta Patriotams, bet jūs, brangieji, tartum skradžiai žemės prasmegote. Kur jūs? Ką veikiate?

– Pasiilgai manęs? – užuot atsakiusi, paklausė Tesė.

Įsistebeilijau į mirgantį jos atvaizdą. Ji buvo tokia, kokią prisiminiau iš gatvės: rusvi plaukai netvarkingai supinti į kasą, akys didelės, spindinčios, žvilgsnis šiltas ir malonus. Mažylė Tesė. Kokie buvo paskutiniai mano jai ištarti žodžiai, kai... sužlugdėme Patriotų pasikėsinimą į Andeną? „Tese, būk gera, negaliu tavęs čia palikti.“ Ir paskui palikau.

Nusigręžiau, dar užsitraukiau dūmo. Ar aš jos ilgiuosi?

– Kasdien, – atsakiau.

– leškojai manęs, – tarė Tesė ir prisislinko arčiau. Bemaž pajutau, kaip prie manęs prigludo jos petys. – Mačiau, kaip per švieslentes žiūri naujienas, kaip klausaisi radijo. Bet Patriotai dabar slapstosi.

Žinoma, jie slapstėsi. Ką jiems dar veikti, kai Andenas atėjo į valdžią, kai tarp Respublikos ir Kolonijų pasirašyta taikos sutartis? Kažin, kuo jie dabar užsiims? Nenučiuokiu. Galbūt jie ir patys nežinojo. O gal Patriotų nebeliko?

– Norėčiau, kad grįžtum, – sukuždėjau Tesei. – Būtų smagu vėl tave pamatyti.

– Kaip Džunė?

Vos Tesė to paklausė, jos atvaizdas išnyko. Vietoj jos atsirado Džunė į ilgą uodegą surištais plaukais, tamsiomis akimis su auksiniais taškeliais, rimtu, tiriančiu, viską stebinčiu žvilgsniu. Pasidėjau smakrą ant kelių ir užsimerkiau. Vien nuo Džunės paveikslu krūtinę nuvėrė skausmas. Siaubingai ilgėjausi jos.

Prisiminiau, kaip atsisveikinau su ja Denveryje, prieš mums su Idenu persikraustant į Fransiską.

– Mes tikrai grįšim, – pasakiau jai andai per mikrofoną, bandydamas išsklaidyti nejaukią tylą. – Kai Ideno gydymas bus baigtas.

Žinoma, tai buvo melas. Į Fransiską vykome gydyti *manęs*, o ne Ideno. Tačiau Džunė to nežinojo, taigi tik paprašė:

– Greitai grįžkit.

Tai buvo prieš beveik aštuonis mėnesius. Nuo to laiko negavau iš jos jokių žinių. Nesupratau kodėl. Gal dėl to, kad nenorėjome trukdyti vienas kitam? Baiminomės, kad kitas nenorės šnekėtis? O gal tiesiog buvome velnioniškai išdidūs ir nenorėjome parodyti, kaip mums reikia vienas kito? Galbūt aš jai neberūpėjau? Kiekvienas žino, kaip būna. Praėjo savaitė, mėnuo, keli mėnesiai ir galiausiai jau būtų buvę pernelyg

Tai jau paskutinė amerikiečių rašytojos Marie Lu (g. 1984 m.) garsiosios trilogijos dalis, kurioje galiausiai sulaukiama visų atsakymų į klausimus.

Respublika susiduria su išbandymais, kurių neįveikusi praras savo nepriklausomybę ir taps Kolonijų dalimi. Tenka imtis drastiškų priemonių ir netradicinių politinių sprendimų, kuriuos pasiūlo ne kas kitas, o mylimiausias šalies žmonių herojus Dėjus. Tačiau tikslui pasiekti jam lieka mažai laiko, nes mirtis jau alsuoja į veidą. Ir nors atrodo, kad viskam pasiruošta, galiausiai įvykiai ima tekėti visai kita vaga ir negrįžtamai pakeičia Džunės ir Dėjaus likimus...

Redaktorė **Ingrida Daračienė**

Korektorė **Goda Baranauskaitė-Dangovienė**

Maketavo **Miglė Dilytė**

Tiražas 2500 egz.

Išleido leidykla „Niekorimto“

Dūmų g. 3A, LT-11119 Vilnius

www.niekorimto.lt

Spausdino UAB BALTO print

Utenos g. 41A, LT-08217 Vilnius

Netruko praeiti nė metai nuo to laiko, kai šalį ėmė valdyti naujasis elektorius, tačiau vėl užklumpa pavojai. Staiga Kolonijos ima grasinti pradėsiančios karą, jei Respublika neatras maro priešnuodžio. Džunei prireiks visų jos diplomatinių gebėjimų.

Galiausiai, kai viskas pakrypsta netikėta linkme, knygos herojams tenka priimti sprendimus, kurie nustebina net juos pačius. Kodėl žmonės ryžtasi kilti į kovą už šalį, kuri jiems nieko gero nepadarė? Ir kokią laisvės kainą teks visiems sumokėti?

KITOS TRILOGIJOS DALYS:

www.niekorimto.lt

Užsuk, net jei tu ir ne vaikas

